

DREPTUL FAMILIEI**Dreptul familiei - Proba practica - Tribunal****Grila nr.2**

- 1 Prin cererea înregistrată la 7.11.2008 la Tribunalul C reclamanta Comisia pentru protecția copilului din cadrul Consiliului Local C a chemat în judecată pe pârâtul S.F., solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună decăderea din drepturile părintești față de copilul S.A.M.. În motivarea cererii, s-a arătat că minorul s-a născut la 21.02.2003 în urma unei legături de concubinaj între pârât și mama acestuia, este întreținut de mamă și actualul său soț, iar tatăl natural nu s-a mai interesat de situația acestuia din luna iunie 2006. Au fost citați mama și tatăl natural al minorului, acesta din urmă neprezentându-se la niciun termen. Aspectele invocate au fost dovedite cu probele administrate în cauză.

Ce va decide instanța, în raport de dispozițiile Codului familiei și ale vechiului Cod de procedură civilă?

- A. va admite acțiunea, reținând că, nevizitând-o pe minoră de la vârsta de patru luni, pârâtul a dat dovadă de neglijență gravă în îndeplinirea îndatoririlor de părinte;
- B. va respinge acțiunea ca neîntemeiată;
- C. va respinge acțiunea ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă, întrucât numai mama minorei putea solicita decăderea tatălui din drepturile părintești;

Răspuns: B

- 2 La data de 17.02.2010 Judecătoria S a sesizat din oficiu Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art.64 alin.3 din Codul Familiei, ridicată în dosarul 999/2010 al acestei judecătorii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate invocată din oficiu de judecătorie se arată că art.64 alin 3 din Codul Familiei contravine dispozițiilor din Constituția României întrucât textele din Codul familiei sunt lacunare, nereglementând posibilitatea modificării numelui minorului după căsătoria părinților săi, căsătorie intervenită ulterior înregistrării nașterii.

Analizând excepția de neconstituționalitate cu care a fost investită, Curtea Constituțională:

- A. a admis excepția, constând că dispozițiile art.64 alin.3 din Codul Familiei contravin art.48 din Constituție;
- B. a respins excepția, ca inadmisibilă, constatând că autorul excepției își argumentează critica din perspectiva unor insuficiențe legislative, aspect contrar dispozițiilor art.2 alin.3 din Legea 47/1992;
- C. a respins excepția de neconstituționalitate, constatând că ulterior sesizării sale, Codul familiei a fost abrogat prin Legea 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii 287/2009;

Răspuns: B

- 3 Prin cererea înregistrată la Judecătoria S la 03.01.2010, reclamantul I.M. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta T.V., în nume propriu și în calitate de reprezentantă a minorei T.M., ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se constate că nu este tatăl minorei, născută la 23.03.2008, să se dispună anularea mențiunii înregistrate în actul de naștere al minorei și sistarea plății pensiei de întreținere. Pârâta a invocat excepția autorității de lucru judecat, arătând că prin decizia irevocabilă nr.351/8.06.2009, Tribunalul S a admis apelul său împotriva sentinței nr. 732/31.03.2009 a Judecătoriei S și rejudecând cauza în fond, i-a admis acțiunea și a constatat că pârâtul I.M. este tatăl minorei T.M., urmând ca aceasta să poarte numele tatălui. A fost obligat pârâtul la plata pensiei de întreținere în favoarea minorei.

Ce va decide instanța în raport de dispozițiile Codului familiei și ale vechiului Cod de procedură civilă?

- A. va admite excepția autorității de lucru judecat, cu motivarea că recunoașterea de paternitate s-a făcut în cadrul unui proces de stabilire a paternității, admisă prin hotărâre judecătorească și nu se poate contesta în condițiile art.58 al.1 din Codul familiei, deoarece acest text se referă la recunoașterea extrajudiciară, iar împotriva unei hotărâri judecătorești se pot folosi numai căile de atac prevăzute de lege, căi exercitate deja de reclamant;
- B. va respinge acțiunea ca inadmisibilă, reținând că există autoritate de lucru judecat, întrucât starea de drept stabilită prin decizia nr.351/8.06.2009, definitivă și irevocabilă, opozabilă tuturor, este reiterată și prin prezenta acțiune, între aceleași părți;
- C. va respinge excepția autorității de lucru judecat, cu motivarea că prima judecată, soluționată irevocabil prin decizia nr. 351/8.06.2009, a avut ca temei dispozițiile art.59-60 din Codul familiei, iar prezenta acțiune este întemeiată pe art. 56 și 58 din Codul Familiei și, prin urmare, nu există identitate de cauză;

Răspuns: C

- 4 Prin cererea înregistrată la Tribunalul A la 31.10.2008, petenta D.G.A.S.P.C. în contradictoriu cu intimata P.R., în calitate de mamă, P.M. în calitate de tată și Complexul de tip familial C.N. a formulat cerere de revocare a măsurii de plasament pentru minora P.I., fiica lui P.M. și P.R., instituționalizată, și reintegrarea minorei în familia naturală, respectiv la mama P.R.. În motivarea cererii, s-a arătat că prin dispoziția nr.149/2005 directorul executiv al D.G.A.S.P.C. a dispus plasamentul în regim de urgență pentru minora P.I., cât și pentru cei trei frați ai acesteia în cadrul „C.E.P.R.U.”. Prin sentința civilă nr.337/2005. Tribunalul A a dispus menținerea măsurii plasamentului în cadrul complexului de tip familial C.N., reținând că minorii au fost supuși violențelor fizice și verbale ale tatălui, iar mama a fost dezinteresată de creșterea lor, aceștia fiind nevoiți de nenumărate ori să se adăpostească la vecini. În prezent, părinții minorei sunt despărțiți în fapt, mama trăind în locuința concubinelui său B.B., cu care intenționează să se căsătorească.

Prin cererea înregistrată la D.G.A.S.P.C., mama minorei a solicitat revocarea măsurii de plasament, întrucât au dispărut condițiile ce au impus luarea acestei măsuri. Ancheta socială efectuată de reprezentanții Primăriei Comunei C. a concluzionat că mama minorei și concubinel acesteia au condiții normale de locuit, iar prin declarația scrisă personal, concubinel mamei a arătat că este de acord ca minora să locuiască împreună cu P.R., în domiciliul lui. Minora a arătat că solicită să locuiască cu mama sa de care este foarte atașată și că a fost frecvent vizitată de cei doi.

Ce va decide instanța?

- A. va admite acțiunea și va reda mamei P.R. exercițiul drepturilor și obligațiilor părintești;
- B. va respinge acțiunea cu motivarea că nu este în interesul superior al minorei să locuiască împreună cu concubinel mamei, în locuința acestuia;
- C. va respinge acțiunea ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă, cu motivarea că numai mama putea solicita reintegrarea minorei în propria familie;

Răspuns: A

- 5 Prin cererea înregistrată sub nr. 6041/2010 pe rolul Judecătoriei O, reclamanta LIL a chemat în judecată pe pârâtul PS, solicitând împărțirea bunurilor comune dobândite în timpul căsătoriei, respectiv imobilul situat în str. Unirii nr. 24, ap.18, precum și constatarea existenței unui drept de creanță al reclamantei egal cu contravaloarea pensiei de întreținere pe care pârâtul a achitat-o copiilor săi dintr-o altă căsătorie. Reclamanta arată, în motivarea cererii sale, că s-a căsătorit cu pârâtul în 4.08.2008, divorțul pronunțându-se în 10.12.2009 prin acordul părților. Pe tot parcursul căsătoriei, pârâtul a plătit constant o pensie de întreținere copiilor săi, reclamanta având dreptul la jumătate din aceste sume.

Pârâtul a arătat că singurul bun dobândit în timpul căsătoriei este apartamentul indicat de reclamantă pentru care fiecare soț are o cotă de contribuție de 50%. În ceea ce privește pretinsul drept de creanță al soției sale, pârâtul a învederat că a avut o relație cu reclamanta imediat după primul divorț și că de la acel moment și până în prezent i s-a reproșat permanent plata pensiei de întreținere către copiii săi. Într-un final s-a ajuns și la divorțul față de reclamanta LIL, care deși a fost un divorț prin acord, în realitate a fost generat de atitudinea reclamantei față de copii.

La dosarul cauzei a fost depusă hotărârea de divorț cu mențiunea definitivă și irevocabilă, sentința civilă 178/2003 în conformitate cu care pârâtul era obligat la plata unei pensii de întreținere în favoarea fiilor săi gemeni de 2.000 lei lunar (câte 1000 lei/lunar pentru fiecare) începând cu data pronunțării hotărârii, respectiv 6.02.2003 și până la majoratul copiilor. De asemenea, pârâtul a depus la dosar certificatele de naștere pentru copii, atestând că aceștia au devenit majori la 15.01.2010.

Instanța, relativ la dreptul de creanță pretins:

- A. va constata dreptul de creanță al reclamantei cu privire la întreaga sumă plătită cu titlu de pensie de întreținere pentru copii de către pârât pe perioada februarie 2003 – ianuarie 2010;
- B. va constata dreptul de creanță al reclamantei cu privire la 1/2 din suma plătită cu titlu de pensie de întreținere pentru copii de către pârât pe perioada 4.08.2008 - 10.12.2009;
- C. va respinge cererea privind constatarea dreptului de creanță al reclamantei, reținând că sumele din veniturile provenite din muncă plătite cu titlu de pensie de întreținere de către pârât, îi conferă reclamantei dreptul de a solicita constatarea unei contribuții majorate la dobândirea bunurilor comune.

Răspuns: C

- 6 Judecătoria B, prin sentința civilă 5352/2002 a admis în parte acțiunea reclamantei MA împotriva fostului său soț MAU și a admis în totalitate cererea reconvențională a pârâtului. Astfel, a constatat că părțile au dobândit în timpul căsătoriei și cu contribuții egale un apartament în valoare de 12.027.350 lei și a dispus partajul prin atribuirea apartamentului către pârât, care a fost obligat să plătească reclamantei suma de 6.013.675 lei cu titlu de sultă, reprezentând contravaloarea cotei sale de 1/2 din apartament.

Tribunalul B, prin decizia nr.200/A/2003 a admis apelul reclamantei, a schimbat în tot sentința judecătorei și în fond a admis acțiunea principală și a respins cererea reconvențională. Tribunalul a constatat că reclamanta are o contribuție de 78,07% la dobândirea apartamentului, iar pârâtul o cotă de 21,93%, reclamanta plătind în întregime diferențele de rate după rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț. S-a dispus partajul și s-a atribuit reclamantei apartamentul cu obligarea acesteia la plata către pârât a unei sulte în sumă de 2.637.597,855 lei. Apelul pârâtului a fost respins ca nefondat. Pârâtul a declarat recurs, arătând că imobilul supus partajului a fost cumpărat cu plata prețului în rate, conform Decretului Lege nr.61/1990, ratele în contul rambursării creditului fiind reținute din salariul său. Astfel, în mod eronat, s-a constatat o contribuție majorată a reclamantei.

Din înscrisurile depuse la dosar rezultă că soții au avut salarii sensibil egale pe parcursul căsătoriei și că suma de 350.000 lei, reprezentând diferența de rate până la achitarea integrală a prețului apartamentului a fost achitată de intimata reclamantă la câteva zile după rămânerea definitivă și irevocabilă a hotărârii de divorț.

Ce va decide instanța de recurs?

- A. va respinge recursul, ca nefondat, reținând cota de proprietate majorată a reclamantei;
- B. va admite recursul, cu motivarea că până la rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț părțile au contribuit egal în proporție de 50% fiecare la dobândirea imobilului bun comun, iar plata făcută de reclamantă pentru achitarea integrală a apartamentului după rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț nu este de natură să-i confere o cotă majorată din dreptul de proprietate, ci doar un drept de creanță în limitele părții din debit achitate;
- C. va admite recursul, cu motivarea că plata făcută de unul dintre soți pentru achitarea integrală a prețului apartamentului după rămânerea irevocabilă a hotărârii de divorț și ratele achitate după divorț, nu au același regim juridic.

Răspuns: B

- 7 La data de 19.04.2013 reclamantul SF a chemat în judecată pe minorul SS (născut la 7.03.2013), prin reprezentantul legal, solicitând să se constate că nu este tatăl biologic al minorului. Se arată de reclamant că perioada de concepție a minorului se plasează între 10.05.2012 – 8.08.2012, perioadă în afara căsătoriei, care s-a încheiat la 13.11.2012.

Pârâta arată în întâmpinarea depusă în termen că l-a cunoscut pe reclamant în noaptea de Anul Nou 2009/2010 și de atunci au avut relații intime în mod constant. După încheierea căsătoriei în 13.11.2013 reclamantul a devenit extrem de gelos, mergând până la a nega paternitatea copilului.

Pârâta arată, însă, că reclamantul a ajutat-o permanent în creșterea copilului.

La cererea reclamantului, instanța a încuviințat și administrat proba cu expertiza medico-legală, test ADN, care a concluzionat cu probabilitate de 99,9999944% că reclamantul este tatăl biologic al copilului. Această probă nu a fost combătută cu alte dovezi.

Ce va decide instanța?

- A. va respinge acțiunea ca fiind prescrisă;
- B. va respinge acțiunea ca neîntemeiată, în baza art.429 Cod civil, raportat la art.430 și art.408 alin.2 Cod Civil;
- C. va respinge acțiunea ca neîntemeiată în baza art.53 din Codul familiei;

Răspuns: B

- 8 Prin sentința civilă nr. 11280/9.10.2008 a Judecătoriei M s-a admis în parte cererea reconvențională formulată de pârâta reclamantă N.M. la 7.01.2008 în contradictoriu cu reclamantul pârât N.Z. și, ca urmare, s-a desfăcut căsătoria părților încheiată la 27.04.2007 din culpă comună. S-a dispus ca pârâta reclamantă să revină la numele anterior căsătoriei, s-a încredințat acesteia spre creștere și educare minorul N.G., născut la 10.02.2008 și s-a stabilit în sarcina reclamantului pârât obligația de a achita o pensie de întreținere de 126 lei lunar, de la data introducerii cererii, respectiv de la 7.01.2008 și până la majoratul acestuia.

Prin aceeași sentință s-a respins acțiunea de divorț formulată de reclamantul pârât N.Z., ca nesusținută. Sentința a reținut că reclamantul a lipsit nejustificat la toate termenele de judecată. În ceea ce privește cererea reconvențională, s-a reținut că relațiile de familie s-au deteriorat grav ca urmare a diferențelor de caracter și a lipsei de comunicare între soți. S-a apreciat că este în interesul minorului să rămână în grija pârâtei. S-a stabilit obligația legală de întreținere având în vedere că reclamantul pârât nu realizează venituri cu caracter de continuitate, la venitul minim pe economie. Împotriva sentinței a declarat cale de atac pârâtul, solicitând schimbarea în parte în sensul stabilirii pensiei de întreținere începând cu data de 10.02.2008, data nașterii minorului, întrucât la data introducerii acțiunii, acesta nu era născut.

Ce va decide instanța de control judiciar având în vedere dispozițiile Codului familiei și ale vechiului Cod de procedură civilă ?

- A. va admite calea de atac și va schimba în parte hotărârea primei instanțe în sensul obligării pârâtului la plata pensiei de întreținere în cuantum de 126 lei lunar în favoarea minorului, începând cu data nașterii acestuia, 10.02.2008 și până la majorat. Va menține celelalte dispoziții ale sentinței;
- B. va respinge calea de atac ca neîntemeiată;
- C. va respinge calea de atac ca inadmisibilă, reținând că reclamantul pârât nu a formulat nicio cerere cu privire la pensia de întreținere datorată minorului, în primă instanța și, prin urmare, nu o poate formula nici în apel, acțiunea sa fiind respinsă ca nesusținută;

Răspuns: A

- 9 Prin cererea formulată și înregistrată pe rolul Judecătoriei B la 20.02.2013, reclamanta PD, ca reprezentantă legală a minorilor HAD și HRS a chemat în judecată pe pârâtul HVI, solicitând instanței să dispună obligarea acestuia la plata unor pensii de întreținere majorate în favoarea celor doi minori. Se arată că prin sentința civilă 5586/2011 pronunțată de Judecătoria B la 20.04.2011 s-a decis divorțul soților, minorii rămânând la mamă conform înțelegerii părților. Pârâtul a fost obligat să plătească o pensie de 1.600 lei/lunar (câte 800 lei/ lunar pentru fiecare copil) începând cu data pronunțării hotărârii. Reclamanta pretinde ca recalcularea pensiei majorate pentru copii să se realizeze chiar de la data pronunțării hotărârii de divorț, dat fiind faptul că veniturile pârâtului s-au majorat substanțial, iar nevoile copiilor au sporit.

În întâmpinarea depusă, pârâtul HVI arată că și-a plătit datoria lunar, depunând banii în contul reclamantei, fără întârzieri. Mai mult, lunar a făcut plăți separate pentru cursurile de limbă engleză ale celor doi copii. Copiii au vârste mici – 8 respectiv 10 ani -, iar nevoile nu au crescut din 2011, data divorțului, mai arată pârâtul. S-au depus de către pârât la dosar chitanțe ce atestă efectuarea tuturor acestor plăți. Pârâtul a precizat că nu are alți copii în întreținere.

Din adeverința emisă de Spitalul Municipal București rezultă că pârâtul realizează lunar venituri în sumă netă de 3.382 lei, venituri aferente ultimelor 12 luni anterioare prezentului litigiu.

Instanța:

- A. va admite acțiunea, va majora cuantumul pensiei de întreținere pentru fiecare copil începând cu data de 20.04.2011;
- B. va respinge acțiunea ca neîntemeiată, apreciind că veniturile pârâtului nu justifică o majorare a pensiei;
- C. va admite acțiunea, în parte, și va obliga pârâtul la plata unei pensii de întreținere majorate pentru fiecare copil începând cu data de 20.02.2013;

Răspuns: B

- 10 La data de 08.01.2013, reclamantul WZ a chemat în judecată pe pârâta WR, cerând în baza art.373 Cod Civil să se dispună desfacerea căsătoriei dintre soți, întrucât de peste 7 ani sunt separați în fapt. De asemenea, reclamantul solicită revenirea pârâtei la numele purtat anterior și obligarea pârâtei la plata unei prestații compensatorii în favoarea lui, dat fiind faptul că el realizează venituri mult mai mici decât soția sa.

Pârâta, în întâmpinarea depusă, a arătat că nu este de acord cu cererile reclamantului. Acesta este complexat de faptul că pârâta este un om de afaceri de succes și a părăsit domiciliul conjugal de peste 4 ani, ca răzbunare pentru reușitele pârâtei. Ea nu înțelege să suporte acțiunile nesăbuite ale reclamantului, care l-au adus în situația de a fi angajat cu un salariu de 2.000 lei lunar.

Martorii audiați în cauză au relevat că soții sunt total separați de peste 4 ani și că niciunul nu a făcut demersuri pentru reluarea relațiilor conjugale.

Din actele depuse la dosar, se reține că pârâta realizează venituri lunare în sumă de 10.000 euro, iar reclamantul venituri lunare în sumă de 2.500 lei.

Care va fi soluția instanței?

- A. va respinge acțiunea ca neîntemeiată, dat fiind faptul că pârâta nu a fost de acord cu desfacerea căsătoriei;
- B. va admite acțiunea în întregime, va desface căsătoria în condițiile art.373 lit.c Cod Civil din culpa reclamantului și va obliga pârâta la plata unei prestații compensatorii în favoarea reclamantului, cu revenirea pârâtei la numele purtat anterior căsătoriei;
- C. va admite, în parte acțiunea și va desface căsătoria în condițiile art.373 lit.c Cod Civil din culpa reclamantului, cu revenirea pârâtei la numele purtat anterior, respingând cererea de obligare la plata unei prestații compensatorii, ca neîntemeiată;

Răspuns: C

11 Într-un proces început în data de 15 martie 2013, la primul termen de judecată instanța a încuviințat, între altele, și audierea martorului TR, pe care reclamantul s-a obligat să îl prezinte spre audiere, fără a se mai dispune citarea martorului pentru termenul următor. La următorul termen de judecată, reclamantul nu a înfățișat, însă, martorul, arătând că a renunțat la a lua legătura cu acesta întrucât celelalte probe încuviințate în cauză sunt suficiente aflării adevărului. Instanța:

- A. va putea pronunța decăderea reclamantului din dreptul de a obține audierea martorului, culpa procesuală a reclamantului fiind evidentă;
- B. va dispune citarea martorului pentru un nou termen de judecată;
- C. va putea dispune amendarea reclamantului pentru că în mod culpabil a provocat întârzierea judecării, după care îi va pune în vedere ca, sub sancțiunea decăderii, să prezinte martorul la următorul termen de judecată.

Răspuns: B

12 Într-un proces început la data de 16 februarie 2013, reclamantul i-a înfățișat instanței, la primul termen de judecată la care era legal citat, o cerere modificatoare a cererii de chemare în judecată, solicitând a fi depusă la dosar în vederea soluționării. Totodată, reclamantul i-a oferit un exemplar al cererii modificatoare și pârâtului prezent în instanță, însă acesta a refuzat să-l primească. În această situație, cererea modificatoare se consideră comunicată pârâtului:

- A. la data la care pârâtul, prin cerere scrisă sau verbal în instanță, va solicita să-i fie comunicată această cerere, însă cel mai târziu până la finalizarea cercetării procesului;
- B. la data la care îi va fi comunicată pârâtului la domiciliul sau, după caz, la sediul său;
- C. la data depunerii acestei cereri la dosar.

Răspuns: C

13 Prin cererea de chemare în judecată formulată la data de 20 februarie 2013, reclamantul A, în calitate de cumpărător, a solicitat anularea contractului de vânzare-cumpărare având ca obiect un imobil în valoare de 1 200 000 lei, precum și repunerea părților în situația anterioară, în contradictoriu cu pârâtul B, în calitate de vânzător.

Prin sentința civilă din 20 mai 2013, Tribunalul București a respins acțiunea ca nefondată.

Prevalându-se de dispozițiile art. 459 din noul C.pr.civ., părțile au renunțat la exercitarea apelului în cauză, astfel că reclamantul a declarat direct recurs, care a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu termen de judecată la data de 20 iunie 2014.

La data de 1 iulie 2013, a decedat reclamantul A, iar la data de 10 august 2013 numiții C și D, moștenitorii lui A, au formulat o nouă cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului B, având obiect și cauză identice cu cele ale cererii din 20 februarie 2013, cerere ce a fost înregistrată pe rolul Judecătoria Sectorului 1 București. Pârâtul B nu a formulat întâmpinare, deși a fost legal citat.

Prin sentința civilă din 15 septembrie 2013, Judecătoria Sectorului 1 București a admis acțiunea și a anulat contractul, dispunând repunerea părților în situația anterioară.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâtul B, prin care a invocat, pentru prima oară, necompetența materială a primei instanțe în raport de criteriul valoric, precum și excepția litispendenței în raport de primul proces aflat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție. Ce va decide instanța de apel?

- A. va suspenda judecata apelului până la soluționarea recursului declarat în primul proces;
- B. va constata că se impune discutarea cu prioritate a litispendenței, dar va aprecia că între cele două litigii nu există identitate de părți, dispozițiile art. 138 alin. 1 din noul C.pr.civ. fiind de strictă interpretare, astfel că va respinge această excepție procesuală;
- C. va admite excepția de necompetență materială, va anula sentința și, constatând că este competentă să judece în primă instanță, va judeca în fond.

Răspuns: A

- 14 Într-un proces pornit la data de 10 martie 2013, Judecătoria Sibiu a admis în parte acțiunea reclamantului, dispunând obligarea pârâtului la a-i lăsa în deplină proprietate și liniștită posesie suprafața de 800 mp teren, din totalul de 1600 mp preținși de reclamant. Împotriva acestei sentințe, reclamantul a declarat apel, motivând că în raport de probe administrate în cauză, acțiunea trebuia admisă integral. Pârâtul-intimat a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția autorității de lucru judecat, sub motivul că într-un proces anterior al părților, finalizat în urmă cu 3 ani, identic inclusiv sub aspectul obiectului și cauzei cu cel actual, s-a respins ca nefondată acțiunea în revendicare formulată de reclamant. Instanța de apel, reținând că, într-adevăr, susținerile pârâtului-intimat sunt pe deplin întemeiate și dovedite:
- va schimba sentința, în sensul respingerii acțiunii pentru că există autoritate de lucru judecat;
 - va respinge apelul și va păstra sentința, sub motivul că, în caz contrar, reclamantului i s-ar agrava situația în propria cale de atac;
 - va respinge apelul și va păstra sentința, sub motivul că nu se pot da efecte excepției autorității de lucru judecat câtă vreme pârâtul nu a declarat el însuși apel împotriva sentinței.

Răspuns: A

- 15 Într-un proces început în data de 08 martie 2013, reclamantul A.B. l-a chemat în judecată pe pârâtul C.D., solicitând să se constate nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare încheiat între reclamant, ca vânzător, pârât și R.S., în calitate de cumpărători. A precizat reclamantul că nu a înțeles să îl cheme în judecată ca pârât și pe R.S. întrucât acesta i-a promis verbal că în cazul în care acțiunea civilă pornită împotriva lui C.D. se va admite, el va fi de acord cu desființarea pe cale amiabilă a contractului. În situația din speță, instanța de judecată:
- va pune în vedere părților că pot uza de prevederile art. 68 din noul C.pr.civ. pentru a-l atrage în judecată pe R.S.;
 - poate judeca pe fond acțiunea, nefiind vorba despre o situație în care să fie necesară introducerea în judecată și a lui R.S., în sensul celor arătate la litera a);
 - va pune în discuția reclamantului și pârâtului necesitatea introducerii în cauză a lui R.S., urmând ca, în cazul în care niciuna dintre părți nu solicită introducerea în cauză a acestuia, să respingă acțiunea fără a se pronunța pe fond.

Răspuns: C

- 16 Sesizată fiind cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 373 ind. 1 din Codul de procedură civilă de la 1865, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006, Curtea Constituțională:
- a respins excepția de neconstituționalitate, apreciind că nu există nicio contradicție între aceste prevederi legale și cele ale Constituției;
 - a admis excepția de neconstituționalitate, apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil al tuturor părților implicate în procedura executării silite, prin înlăturarea controlului instanțelor judecătorești asupra începerii acestei proceduri;
 - a admis excepția de neconstituționalitate, apreciind că modificarea art. 373 ind. 1 C.proc.civ. prin dispozițiile art. I pct. 13 din Legea nr. 459/2006 a determinat desființarea unei importante garanții a dreptului la un proces echitabil pentru debitor, creditorul nefiind afectat de această modificare.

Răspuns: B

- 17 Într-un proces început la judecătoria la data de 20 aprilie 2013, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la a-i plăti suma de 200 000 lei cu titlu de preț al unui bun mobil. Considerându-se competentă material și teritorial, judecătoria a admis acțiunea reclamantului, consemnând în dispozitivul sentinței și că împotriva acesteia se poate declara apel în termen de 30 de zile de la comunicare. Împotriva sentinței pârâtul a declarat recurs, arătând că față de valoarea obiectului cererii, aceasta este calea de atac recunoscută de lege. Tribunalul:
- va respinge recursul ca inadmisibil și va comunica decizia sa părților, pentru ca de la data acestei comunicări să curgă termenul pentru exercitarea căii de atac a apelului, apreciind că aceasta este calea de atac recunoscută de lege;
 - va proceda la recalificarea căii de atac, reținând că este apelul, iar nu recursul, după care va proceda la soluționarea pe fond a apelului, în condițiile legii;
 - va proceda la recalificarea căii de atac, apreciind că este apelul, iar nu recursul, după care, printr-o încheiere care nu va fi comunicată părților, va respinge recursul ca inadmisibil și va continua judecata în apel pentru a-l soluționa pe fond.

Răspuns: B

- 18 Prin cererea de executare silită înregistrată pe rolul executorului judecătoresc MV la data de 21 decembrie 2012 de către creditorul AB, judecătoria a încuviințat executarea silită prin încheierea din data de 10 martie 2013.
- În cadrul acestui dosar de executare silită, prin procesul-verbal din data de 2 aprilie 2013 executorul judecătoresc a stabilit că suma cheltuielilor de executare, deja înaintate de creditor, este de 5 600 lei. Pentru punerea în executare a acestei creanțe, executorul a întocmit adresa de înființare a popririi, pe care a comunicat-o terțului poprit SC A.Bank SA la data de 1 mai 2013.
- Prin cererea înregistrată pe rolul judecătoriei la data de 27 august 2013 creditorul AB a solicitat validarea popririi, în limita sumei de 5 600 lei, în baza titlului executoriu constând în procesul-verbal întocmit de executorul judecătoresc MV în data de 2 aprilie 2013.
- Cu privire la excepția de tardivitate a cererii de validare a popririi, invocată de terțul poprit, instanța a decis:
- A. a respins cererea de validare a popririi ca tardiv formulată, întrucât acțiunea a fost înregistrată la instanță cu depășirea termenului imperativ de 3 luni de la data la care terțul poprit trebuia să consemneze suma urmărită;
 - B. a respins cererea de validare a popririi ca tardiv formulată, întrucât creditorul este decăzut din termenul de o lună în care trebuia să consemneze suma urmărită;
 - C. a respins excepția tardivității, motivând că legea de procedură civilă nu prevede în mod expres sancțiunea decăderii în situația în care nu a fost respectat termenul în care se poate sesiza instanța de executare.

Răspuns: A

- 19 La data de 17.02.2013, reprezentantul legal al reclamantului minor X, ns. la 01.01.2008, a înregistrat la Judecătoria A o acțiune în grănițuire, privind un bun imobil dobândit anterior de minorul X prin moștenire, în contradictoriu cu pârâtul Y. Prin sentința civilă din 17.04.2013 instanța a admis acțiunea astfel cum a solicitat partea reclamantă.

În termenul legal pârâtul Y formulează apel, iar prin decizia din 27.06.2013 Tribunalul B admite apelul și, schimbând în tot sentința, respinge acțiunea ca nefondată.

La data de 30.06.2013, reprezentantul legal al minorului reclamant X depune la Parchetul de pe lângă Tribunalul B un memoriu, însoțit de un set de înscrisuri despre care arată că sunt noi, solicitând a se lua măsurile care se impun în raport de hotărârea Tribunalului B care prejudiciază interesele minorului.

La data de 01.10.2013, Ministerul Public formulează pentru minorul X cerere de revizuire împotriva deciziei din 27.06.2013, invocând disp. art. 509 alin. 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă și întemeindu-se pe înscrisurile noi puse la dispoziție de reprezentantul legal al minorului X.

Intimatul – pârât Y depune la dosar întâmpinare în termen și invocă excepția tardivității cererii de revizuire dat fiind că înscrisurile respective erau cunoscute cel puțin din data de 30.06.2013, iar în subsidiar contestă temeinicia căii de atac exercitate de Ministerul Public.

Prin decizia din 01.11.2013 Tribunalul, omițând să se pronunțe asupra excepției de tardivitate, admite cererea de revizuire și schimbă în tot decizia atacată în sensul că respinge apelul exercitat de Y. În considerentele hotărârii sale, după ce Tribunalul motivează admisibilitatea cererii de revizuire prin prisma înscrisurilor invocate de procuror, în ceea ce privește apelul ce fusese formulat de Y arată că probele administrate inițial în fața judecătoriei erau suficiente pentru a se admite acțiunea în grănițuire astfel cum ceruse minorul prin reprezentant legal și fără a arăta relevanța asupra fondului a înscrisurilor noi prezentate odată cu cererea de revizuire.

Având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia dreptului la un proces echitabil, care dintre următoarele aspecte nu constituie în cauza de față o încălcare a garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenție:

- A. omisiunea instanței învestite cu judecarea cererii de revizuire de a analiza excepția tardivității invocată de intimatul – pârât Y
- B. exercitarea căii de atac a revizuirii de către reprezentantul Ministerului Public pentru reclamantul minor X
- C. soluția Tribunalului din data de 01.11.2013, prin care a fost repusă în discuție, pe baza aceluiași probe, o soluție definitivă dată în precedent de instanța.

Răspuns: B

20 X, cetățean olandez, candidează pentru ocuparea unui post de grădinar la societatea A din orașul B din România. Candidatura sa este respinsă cu motivarea că pentru ocuparea postului sunt necesare deținerea cetățeniei române și cunoașterea aprofundată a limbii române.

X contestă la instanța competentă respingerea candidaturii sale, invocând discriminarea la angajare pe motivele invocate.

Societatea A se apără arătând că este o societate de drept privat, căreia nu i se aplică regulile Uniunii în materie de angajare.

Instanța, constatând că este necesară pronunțarea unei hotărâri preliminare, se adresează CJUE cu o cerere:

- A. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 45 TFUE;
- B. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând interpretarea articolului 49 TFUE;
- C. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare vizând validitatea articolelor 45 și 49 TFUE.

Răspuns: A